

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ'.

Συνδρομή Ιτήσια: Έν' Ελλάδι φρ. 12, εν τη αλλοδαπή φρ. 20. — Αι συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 'Ιανουαρίου. ἑκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἰτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

20 Σεπτεμβρίου 1887

ΑΙ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

Ἑπαρχιακὴ ἡθογραφία.

Α'.

Ἦτο ἐξόχως θερμὴ ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Ἰουνίου 18... Ὁ ἥλιος πρὸ μικροῦ εἶχε δύση, ἀλλ' ἡ θερμότης αὐτοῦ ἐπλήρου ἔτι τὴν βαρεῖαν καὶ ἀκίνητον ἀτμόσφαιραν, οὐδ' ἤρχετο πνοὴ τις δροσερὰ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὴν νῆσον, ἢ ἀνακουφίσῃ τοὺς ἀσφυκτιῶντας κατοίκους.

Καὶ αὐτὸς τοῦ Καπετὰν Κωσταντῆ ὁ οἶκος, καίπερ ἐφ' ὑψηλοῦ μέρους ἐκτισμένος, ἦτο διάπυρος ὡς κάμινος ἀσβέστου. Μάτην ἡ Ζωὴ εἶχεν ἀνοιξή τὰ παράθυρα καὶ εἰργάζετο ἐν μέσῳ τῆς εὐρείας αἰθούσης φέρουσα ἐλαφροτάτην βαμβακερὰν περιβολήν. Ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ τὸ αὐτοσχέδιον χάρτινον ῥιπίδιον, ὅπερ ἀνεκίνει, παρῆχεν ἀνεπαρκῆ ἀναψυχήν. Ἀπηυδηκυῖα ἐν τέλει ἀπέρριψε τὸ ἐργάχειρον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν μικρὸν ξύλινον ἐξώστην.

Ἐπὶ τοῦ κιγκλιωτοῦ αὐτοῦ περιφράγματος κατὰ τὰς δύο ἄκρας σανίδες διαγωνίως τεθειμένοι ὑπεστήριζον δεκάδα μικρῶν γαστρῶν, ἐν αἷς ἐπρασίניζεν εὐωδιῶν βασιλικὸς καὶ ἡνθουν πορφυρόχροα γαρύφαλα. Ἡ Ζωὴ ἐθώπευσε τὰ σγουρὰ τοῦ βασιλικοῦ φύλλα καὶ ἀπέκοψε μεμαραμμένα τινὰ γαρύφαλα· ἀνασκαλίσασα δὲ διὰ τοῦ δακτύλου τὸ χῶμα καὶ πεισθεῖσα ὅτι τὰ φυτὰ ἐδίψων ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος.

Ἐκεῖ εὗρε τὴν μητέρα μὲ τὸ ψαριανὸν κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν λινὴν ποδιὰν περὶ τὴν ὀσφὺν ἐπιτηροῦσαν τὴν νεαρὰν ὑπηρέτιδα κατὰ τὴν ἐκλείψειν πελωρίου λάβρακος ἀσπαίροντος ἔτι. Ἀκούσασα τὸ βῆμα τῆς κόρης ἐστράφη πρὸς αὐτήν:

— Ὁ πατέρας σου μᾶς ἐδιώρθωσε πάλι ἀπόψε. Ἐκεῖ ποῦ ἤμουν ξένοισα καὶ ἔλεγα νὰ περάσωμε ὅπως ὅπως ἀπόψε μὲ λίγα αὐγά καὶ τομάτα, μοῦ στέλνει τὸ λαβράκι μὲ τὸ παιδί τοῦ μαγαζιοῦ καὶ παραγγέλλει πῶς ἔχομε μουσαφίρη. Ἔτσι τάχουν οἱ ἄνδρες εὐκολὰ προσ-

ταγῇ ἀπ' ἐξω, καὶ ἄς βγάλῃ ἡ γυναῖκα τὰ μάτια της!...

— Νὰ βοηθήσω κ' ἐγώ, μητέρα! εἶπεν ἡ κόρη προθύμως ἀνασύρουσα τὰς χειρίδας.

— Ὅχι, ὄχι! Ἐγὼ μὲ τὴ Φλωροῦ φτάνομε γιὰ τὸ μαγειρεῖο. Δὲν ἔχω νὰ κάνω καὶ μεγάλα πράγματα· τέτοιον ὥρα, τέτοια λόγια! Τὸ ψάρι μὲ τὴ σοῦπά του· κάνω καὶ λίγους κεφτέδες, κ' ἓνα χαλβαδάκι... Ἐσὺ καλὰ θὰ κάνης νὰ πᾶς νὰ ντυθῇς γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν κ' ὅλα κ' ἐγὼ δὲν ἔχω χάλι νὰ βγῶ.

— Καὶ ποῖος εἶν' ὁ μουσαφίρης; ἠρώτησεν ἡ Ζωὴ καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐκδύηται, ἀποκαλύπτουσα τορευτὸν τράχηλον καὶ προέχοντα παρθενικὰ στέρνα.

— Οὐτ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἐνας νέος ξανθὸς μὲ γένεια, νεοφερμένος, φαίνεται, γιὰτὶ τὸ παιδί δὲν τὸν γινώριζε νὰ μοῦ πῇ.

— Τὸ οὐρανὶ μου θὰ βάλω...

— Νὰ βάλῃς τὸ τριανταφυλλί σου, ποῦ σοῦ πάει καλλίτερα! ἐπέταξεν αὐστηρῶς ἡ μήτηρ καὶ συνεπέρανε μελιχιώτερον: Ποῦ ξέρεις; μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ κανένας γαμπρός...

— Καὶ εἶνε μιὰ ζέστη ἀπόψε! μόνον γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ντυμένος...

Ἡ Ζωὴ ἀνῆλθε νωχελῶς τὴν πρὸς τὸ δωμάτιον αὐτῆς κλίμακα καὶ ἀποβαλοῦσα τὴν περικέντητον λευκὴν ἀμπεχώνην, ἤρχισε νὰ κτενίζῃ τὴν κόμην πρὸ μικροῦ κατόπτρου. Ἐν τῇ ἀτημελήτῳ ἐκείνῃ περιβολῇ καὶ ἐν τῇ στάσει, ἣν κατ' ἀνάγκην ἐτήρει, ἦτο περικαλλὴς ὅσον οὐδέποτε. Ἡ κεφαλὴ μικρὸν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένη, καὶ οἱ γυμνοὶ βραχίονες πρὸς ταύτην ὀρθούμενοι, εὐμήκεις, πάλλευκοι, εὐκαμπεῖς ὡς κύκνων τράχηλοι.

Τὸ σῶμα εὐσταλές, οἱ ὦμοι μαρμαρίνοι· περὶ τὴν ὀσφὺν ὁ χιτὼν προέχων ἀφρώδης, πολύπτυχος. Σύνολον γυνήσας Ἑλληνίδος, ἀξίας ἀδελφῆς τῶν μαρμαρίνων κορῶν τοῦ Ἑρεχθίδου. Ἡ Ζωὴ δὲν κατηνάλωσε χρόνον πολὺν εἰς τὸν καλλωπισμὸν οὐδ' εἶχεν ἀνάγκην. Ἡ ἀληθὴς καλλονή, ἡ τελεία ἐν τῇ πλάσει, ἀλλοιοῦται μάλιστα καὶ παραβιάπτεται πολλάκις ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ἡθῶν ἐπιβεβλημένης τοιαύτης ἢ τοιαύτης περιβολῆς καὶ καλλωπίσεως. Ἰδανικὴ κατὰστάσις αὐτῆς εἶνε ἡ γυμνότης καὶ ὅσα μᾶλλον μετα-

βάλλεται αὕτη, τόσῳ ταπεινοῦται καὶ ἐκφραζέται ἡ ἰδανικότης τοῦ ἐντελοῦς κάλλους, τοῦ ἐνθίου.

Ἡ περιβολὴ αὐτῆς ἦτο ἀπλουστάτη· ἐσθῆς ἐκ βοδοστίκτου βαμβάκερου ὑφάσματος μόλις ἐφαπτομένη τοῦ ἐδάφους, ὑπὲρ αὐτὴν ἀμπεχώνη ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, μόνον κόσμον ἔχουσα περιτραχήλιον πλατὺ ἐκ λευκοῦ τριχάπτου. Ἡ ὀσφὺς ἐζώσμένη διὰ ζώνης ἐπαργύρου, παλαιοῦ οἰκογενειακοῦ κειμηλίου. Ἡ κόμη εἰς ζεύγος πλεξίδων πεπλεγμένη καὶ ἐρριμμένη ὀπίσω ἐπὶ τῆς ῥάχεως.

Περαιτώσασα τὸν ἴδιον καλλωπισμὸν ἡ νεᾶνις, δὲν ἐλησμόνησε τὰ διψῶντα φυτά. Κατῆλθε πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀνασύρουσα μικρὸν τὴν ἐσθῆτα, καὶ λαβοῦσα λάγνην πλήρη ὕδατος ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν. Ἐδρόσιζεν ἤδη διὰ τῶν τελευταίων σταγόνων τὰ φύλλα τοῦ βασιλικοῦ, ὅτε τὰ βλέμμα πέραν στρέψασα, πρὸς τῆς κατωφεροῦς ὁδοῦ τὸ πέρας, διέκρινε τὸν πατέρα μετὰ τινοῦ ἀγνώστου κυρίου ἐρχόμενον πρὸς τὸν οἶκον. Ἰνα μὴ φανῇ ὅτι ἐκ περιεργίας ἀνέμενεν ἐν τῷ ἐζώστῳ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον καὶ ἤρχισε δῆθεν νὰ κεντᾷ.

Μετ' οὐ πολὺ βήματα ἐδοῦντο ἐπὶ τῆς ξυλίνης κλίμακος καὶ ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότου ἤκούσθη :

— Ἀγγελικὴ, Ζωήτσα ! αἶ, ποῦ εἰσθε ;

Ἡ Ζωή, δειλὴ, διστάζουσα, προέβαλεν ἐκ τοῦ δωματίου καὶ εὐρέθη ἀντικρὺ νέου ξανθοῦ, ἰσχυροῦ καὶ ὄχι ὑψηλοῦ, ἔχοντος ζωηράν καὶ εὐγενῆ φυσιογνωμίαν, τὴν δὲ περιβολὴν τελείως εὐρωπαϊκὴν. Ὁ Καπετὰν Κωσταντῆς, μετὰ τὸ χονδρόν του σῶμα, τὴν σφαιροειδῆ κεφαλὴν, τὴν ἡλιοκαῆ καὶ δασύτριχον μορφήν καὶ τὸν ἐκχειλίζοντα νευρώδη τράχηλον ἴστατο παρ' αὐτῷ :

— Κυρίε Γεώργιε, ἡ κόρη μου ἡ Ζωήτσα.

— Ἐχω εὐχαρίστησιν, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ νέος τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κόρην, ἥτις ἐρυθριῶσα μόλις ἐφέλλιζεν :

— Ὅριστε 'ς τὴν θάλα !...

Ἀναθάρρησας κατὰ μικρὸν ἀπέτεινε τῷ ξένῳ τὰς τυπικὰς ἐρωτήσεις : πότε ἦλθεν, ἂν τῷ ἄρεσθῃ ἡ νῆσος καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ νέος ἀπήντησεν ὅτι μόλις χθὲς ἀφίκετο ἐκ Τεργέστης δι' ἐργασίας ἐμπορικᾶς, ὅτι ἂν δὲν εἶνε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν νῆσον, εἶνε ὅμως καθυποχρεωμένος διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχήν, ἣν εὖρε παρὰ πᾶσι.

— Ἀλλὰ τὴν θερμωτέραν ὑποδοχήν μοῦ ἔκαμεν ὁ καιρὸς, προσέθηκεν ἀστεϊευόμενος.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι τέτοια ζέστη ἄλλον χρόνον ! ὑπέλαβε καὶ ὁ Καπετὰν Κωσταντῆς ἀπομάσσων διὰ πολυχρώμου μαντιλίου τὸν κάθιδρον μέτωπον.

Ἡ συνομιλία βαθμηδὸν διωλίσθησεν εἰς ἐμπορικὰ ζητήματα καὶ κατέστη ζωηρὰ μεταξύ

τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τοῦ ξένου, ἡ δὲ κόρη μὴ δυναμένη νὰ μετᾷσχη ταύτης, περιεργάζετο λάθρα τὴν μορφήν τοῦ νεήλυδος. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν γαλανοὶ βαθύς χρώματος, γλυκεῖς καὶ ἀποπνέοντες ἄρρητον περιπάθειαν, τὰ ὅπως οὐκ ἀποκάλυπτεν ἐν μέρει μετὰ ξένος μυσταξὶ ἐπιμελετημένους καὶ πῶγων βραχὺς εἰς ὅξυ ἀπολήγων. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ἦτο λευκότατον καὶ τὸ δέρμα λεπτὸν καὶ λεῖον. Ἡ ῥίς ὀλίγον προέχουσα ἀλλ' εὐθεῖα καὶ τὰ πτερύγια αὐτῆς ἀεικίνητα. Ὡμίλει μετὰ θερμότητος καὶ ἐχειρονόμει συζητῶν. Ἡ φωνὴ του ἦτο πῶς ὀξεῖα ἀλλ' οὐχὶ ἰσχυρά. Ἐν γένει ἐφαίνετο ἄνθρωπος οὐχὶ ἰσχυρὰς κράσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσθενικῆς· εὐφυῆς, ζωηρὸς, ἔχων ἐπὶ πᾶσι κατὰ τὸ ἴδιον, τὸ διακεκριμένον.

Ἡ οἰκοδέσποινα μόλις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Καπετὰν Κωσταντῆς ἐπανελάβε τὴν σύστασιν :

— Ὁ Κύριος Γεώργιος, ἡ γυναῖκά μου ἡ Ἀγγελικὴ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἦλθον νὰ σᾶς χαλάσω τὴν οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν ἀπόψε, Κυρά μου, ἔτσι ἔξαφνα...

— Καλὲ τί λόγος· μάς εἶνε μάλιστα εὐχαρίστησις νὰ ἔχομε τὴν συντροφίαν σας.

Τὸ δεῖπνον παρετάθη ἐπὶ μακρὸν, τοῦ ξένου ἀφηγούμενου πολλὰ περίεργα περὶ τοῦ ἐν Εὐρώπῃ βίου καὶ τοῦ ταξειδίου του μετὰ χάριτος, ἥτις ἐκράτει ἄγρυπνον τὴν προσοχήν τῆς Ζωῆς.

Ἀνεχώρησε δὲ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Καπετὰν Κωσταντῆ ἐπανειλημμένως εὐχαριστῶν ἐπὶ τῇ ἐγκαρδίῳ φιλοξενίᾳ. Ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια κρατοῦσα φανὸν συνώδευσε αὐτὸν μέχρι τοῦ πέρατος τῆς σχολιάς ἀτραποῦ, ἥτις ἐτίτλοφορεῖτο ὁδὸς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ.

Ἐκ τῆς γνωριμίας ταύτης ἕκαστος ἀπεκόμизεν ἐντυπώσεις. Ὁ μὲν ξένος ἠπόρει ἐτι πῶς ὁ χονδρὸς πρῶν πλοίαρχος καὶ νῦν ἐμπορομεσίτης ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τόσον ἄβρᾶν καὶ περικαλλὴ κόρην—πῶς ἀπὸ δρυὸς ἦνθει ῥόδον.

Ἡ δὲ κόρη ὠμολόγει καθ' ἑαυτὴν ὅτι δὲν εἶχεν ἰδῆν νέον τόσον κομψόν, εὐφυᾶ καὶ εὐγενῆ ὅσον ὁ νεωστὶ ἀφικόμενος ἐκ Τεργέστης.

Ὁ Καπετὰν Κωσταντῆς ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ γνωριμία αὐτοῦ θὰ τῷ ἦτο ὠφέλιμος εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ αἱ περιποιήσεις θὰ τὸν ἐκολάκευσαν. Ἐνδιέφερετο δὲ πολὺ διότι ὁ νέος ἦτο ἀνταποκριτὴς μεγάλου οἴκου.

Τέλος ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἀπλούστατα ἐσκέπτετο :

— Καλὸς γαμπρὸς γιὰ τὴν κόρη μας.

Ἄλλ' ὅταν ἐτόλμησε ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς τὸν σύζυγον φοροῦντα ἤδη τὸν νυκτικὸν σκοῦφον καὶ ἑτοιμὸν ἵνα κατακλιθῇ, ἐκεῖνος ξηρὰ, ξηρὰ ἀπεκρίνατο :

— Τί λές γυναῖκα! αὐτὸς ὁ παραλυμένος! Δὲν βλέπεις ἡ ὄψι του πῶς ἔχει κερῶση ἀπὸ τὴν ἀτακτη ζωῇ. Ἐφαγε ἔξ' δύο χρόνια τὴν περυσία του καὶ τώρα τὸν ἔχει μὲ μισθὸ ἑνὸς θεοῦ του.

Β'.

Ὁ Γεώργιος ἐπανῆλθε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καπετὰν Κωσταντῆ, καθ' ἣν ὥραν μάλιστα ὁ οἰκοδεσπότης ἦτο εἰς τὴν ἀγορὰν, ὥστε ἐδέχθησαν αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη. Ἔως νὰ ἐτοιμασθῇ δὲ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ἥτις ἦτο πάντοτε ἀτημέλητος, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ μόνη, παρὰ τὴν αὐστηρὰν ἐθιμοταξίαν τοῦ καίρου ἐκείνου, ἡ Ζωή.

Ἡ νεᾶνις διετέλει ἐν διηνεκεῖ δειλιά καὶ ταρχῇ πρὸ τοῦ ζωηροῦ νέου, τοῦ ἰδόντος τόσον κόσμον· ὅχι μόνον διότι ἦτο φύσει συνεσταλμένη καὶ ἄπειρος ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ διότι συνηθάνετο πόσον θὰ ἐφαίνετο ταπεινὴ, πρόστυχος ἐπαρχιώτις εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ τοῦ γνωρίσαντος τόσας εὐρωπαϊκὰς ἀριστοκρατίας. Καὶ ὅμως ἡ Ζωὴ καίπερ ἐστερημένη πως τῆς ἐν ταῖς κινήσεσιν ἐλευθερίας καὶ τῆς περὶ τοὺς τρόπους λεπτότητος, αἵτινες ἀποκτῶνται μόνον διὰ τῆς ἐν εὐρεῖ καὶ ἀνεπτυγμένῃ κοινωνικῇ κύκλῳ ἀνατροφῆς, ἀλλ' ἀνεπλήρου τὰς ἐλλείψεις ταύτας διὰ τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ χαριέσσης τινὸς ὅλως παρθενικῆς ἀδεξιότητος.

Οὕτως ἔκρινεν αὐτὴν ὁ Γεώργιος ἐφ' ὅσον τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μονοτόνου ἐν Σύρῳ ζωῆς, περὶ τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν, περὶ βιβλίων, αἵτινα εἶχεν ἀναγνώσει ἀρεσκομένη ἰδίᾳ εἰς τὴν ποιήσιν. Καὶ ἀπερχόμενος ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ταύτας δὲν εὗρισκε τόσῳ πληκτικὴν τὴν ἐν τῇ νήσῳ διαμονὴν, ἀφοῦ ἡδύνατο νὰ διέρχεται ὥρας τινὰς πλησίον τῆς περικαλλοῦς κόρης τοῦ Καπετὰν Κωσταντῆ.

Ἐκτοτε πολλάκις ἐπανελάθε τὰς ἐπισκέψεις καὶ δις ἐδείπνησε κληθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη, ὅστις ὡς ὠμολόγησεν ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν σύζυγον εἶχε συμφέρον νὰ περιποιηθῇ τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ ἰσχυροῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Ζαφείρη καὶ Σας. Ὡς τοιοῦτον ἐξετίμα τὸν Γεώργιον, ἀλλ' ὡς ἄτομον ἐθεώρει αὐτὸν πάντοτε νεανίαν ἀσυλλόγιστον καὶ ἄσωτον, εἴτε ἐκ προκαταλήψεως, εἴτε ἐκ πληροφοριῶν ἃς εἶχε λάβῃ.

Ἀναμφισβητήτως ὁ νεανίας δὲν διήγαγε σωφρόνως τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ τὰ πρῶτα ἔτη. Γενόμενος κύριος τοῦ πατρικοῦ μεριδίου, ὡς ὀρφανὸς, ἐλεύθερος πάσης κηδεμονίας καὶ αὐτεξούσιος, ἐδαπάνησεν ἐν διετίᾳ, εἰς ἀνοήτους καὶ εὐχερεῖς ἡδονάς, τὰ κεφάλαιά του καὶ ἠναγκάσθη κατόπιν νὰ ταχθῇ μισθωτὸς ἐν τῷ ἐμπορικῷ οἴκῳ τοῦ ἐκ μητρὸς θεοῦ. Ὁ θεὸς δ' οὐ-

τος ἵνα τὸν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς πολυταράχου εὐρωπαϊκῆς ζωῆς καὶ ἀφαιρέσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον τοὺς πειρασμοὺς αὐτῆς, ἀπέστειλε τὸν ἀνεψιὸν εἰς τὴν μικρὰν τοῦ Αἰγαίου νῆσον.

Ἀλλὰ κατὰ βάθος ὁ νέος Γεώργιος δὲν ἦτο διεφθαρμένος. Ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀπέμειναν ἄσπιλα εὐγενῆ τινὰ αἰσθήματα, αἵτινα ἐνέκλεισεν ἐκεῖ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἡ ὑπὸ φιλοστόργου μητρὸς ἀνατροφή, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δὲ ἡ τιμιότης. Ἐν ὅσῳ εἶχεν ἴδια χρήματα, ἐσκόρπιζεν αὐτὰ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, ἀλλ' ὅταν ἐκενώθη τὸ βαλάντιον, οὐδ' ἐσκέφθη κἄν νὰ πληρώσῃ αὐτὸ διὰ δανείων ἢ διὰ συγγενικῶν παροχῶν.

Ἐξεποίησεν εἰς Ἑβραῖον μεταπράτην τὴν πλουσίαν ἱματιοθήκην, ἐχάρισεν εἰς τοὺς φίλους ὅλα τὰ κομψοτεχνήματα, αἵτινα εἶχε συλλέξῃ ἐν τοῖς ταξιδίοις αὐτοῦ, καὶ καταλιπὼν τὴν Βενετίαν, ἐν ἣ διέτριβε τότε, ἀφίκετο δι' ἐλληνικοῦ ἰστιοφόρου μετὰ πενθήμερον θαλασσοπλοῖαν εἰς Τεργέστην, καὶ ἀπὸ τῆς προκυμίας μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεοῦ του:

— Θεῖέ μου, μὴ μοῦ δώσετε πλέον οὔτε συμβουλὰς οὔτε ἐπιπλήξεις· δὲν χρειάζονται. Ὅ,τι εἶχα ἐτελείωσεν, ἡ πρώτη περίοδος πᾶγει χαμένη. Ἐρχομαι ν' ἀρχίσω τὴν δευτέραν. Μετὰ τὴν ἀργίαν ἡ ἐργασία. Δόσετέ μου ἐργασίαν. Μεγάλας γνώσεις δὲν ἔχω, οὔτε πείραν καθόλου. Ἀλλὰ ἔχω ἀηδίαν πρὸς τὴν ἀμέριμνον καὶ ἀργὴν ζωὴν, θέλω νὰ ἐργασθῶ!

Εἰς τὸν θεὸν ἤρρεσεν ἡ ἀφελὴς ἐξομολόγησις, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ὁ πεπειραμένος Χῖος μὴ ἡ μετάνοια εἶνε προσωρινή.

— Καλὰ, Γεώργιε, ἀπεκρίνατο σοβαρῶς, χαίρω ὅτι ἀργὰ τέλος βλέπεις τὸν ἴσιον δρόμον καὶ δέχομαι ὅ,τι ζητεῖς. Ἰσα ἴσα ἔχω ἀνάγκην ἀνταποκριτοῦ εἰς τὴν Σύρον-πηγαίνεις ἐσὺ!

Ὁ νέος ἐδίστασεν ἐπὶ μικρὸν· ἡ ἰδέα τῆς ἐκ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κόσμου ἀπομακρύνσεως δὲν ἦτο τόσον εὐάρεστος. Ἀλλὰ συναντήσας τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τραπεζίτου, οἵτινες προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ, εἰρωνικοὶ καὶ δύσπιστοι, ἔσπευσε ν' ἀποκριθῇ:

— Πηγαίνω... πότε;

— Αὖριον πρῶτ' ἴσα ἴσα φεύγει τὸ μπρίκι τοῦ Καπετὰν Κυπαρίσση.

— Εὐθὺς κι' ὅλα;

— Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει! Πρῶτα πρῶτα νὰ μάθῃς ὅτι ἡ δουλειὰ δὲν σηκώνει χασομερήματα καὶ ἀναβολὰς.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ Γεώργιος ἐπεβιβάζετο τοῦ πλοίου φέρων δέσμην συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς διαφόρους ἐν Σύρῳ ἐμπόρους, καὶ σακκίδιον περιέχον ἑκατὸν γερμανικὰ τάλληρα διὰ τὰ ἐξοδα τῆς ἐγκαταστάσεως. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν ἦτο καὶ μία πρὸς τὸν Καπετὰν Κω-

σταντῇ, ἡ ἀρίστη πασῶν κατὰ τὴν μετέπειτα κρίσιν τοῦ νέου, ὅχι μόνον διότι ὁ γέρον Ψαριανὸς καὶ περιποιητικώτατος καὶ χρησιμώτατος ἐδείκνυτο, ἀλλὰ καὶ διότι εἶχε τόσον εὐμορφὸν κόρην.

Τὸ περὶ τῆς Ζωῆς διάφορον τοῦ Γεωργίου ἐρριζοῦτο βαθμηδὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ νέος ἔμπορος δὲν ἐξέλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν. Ἐτέρπετο ἐν τῇ μετὰ τῆς κόρης συνομιλίᾳ, ἡσθάνετο χαρὰν τινα ὁσάκις προσήγγιζε τὸ πέτρινον κατώφλιον τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ δυσάρεστόν τι κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ, ὅταν ἤρχετο ἡ ὥρα ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἔρω. "Ἄν ἐλεγέ τις πρὸς αὐτὸν ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρην τοῦ Καπετὰν Κωσταντῇ θὰ ἐγέλα ἐξ ὅλης ψυχῆς διὰ τὴν ἀστείότητα τοῦ πράγματος.

"Ἄλλοτε ἐν Ἰταλίᾳ εἶχε δοκιμάσῃ τρίς ἡ τετράκις τί θὰ εἰπῇ ἔρω. Ἐν Μιλάνῳ εἶχεν ἀγαπήσῃ τὸ πρῶτον ὠραίαν ἀνθοπώλιδά, ἥτις τῷ ἐστοίχισεν ἄρκετά. Ταύτην διεδέχθη χορεύτρια τοῦ θεάτρου, ἀπορρίψασα τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ χάριν τῶν μορφασμῶν ἐνὸς γελωτοποιοῦ. Καὶ ὁ νέος ἐρωτόληπτος τοσοῦτο προσεβλήθη ἐκ τῆς ἀποτυχίας, ὥστε κατέλιπεν αὐθωρεῖ τὴν πόλιν. Ἡ Βενετία ἐπαρამύθησεν αὐτὸν δι' εὐαλώτου χήρας Τοσκανίδος, ὠραίας ὡς αἱ Παναγίαι τοῦ Τιτιανοῦ, μεθ' ἧς ἐπαίξε ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ τὰ τελευταῖα φλωρία του. Συνέκρινε λοιπὸν τὰ βίαια ταῦτα αἰσθήματα, ὑφ' ὧν κατὰ καιροῦς εἶχε κλονηθῇ ἡ καρδιά του πρὸς τὸ ἥσυχον αὐτὸ αἰσθημα, ὅπερ τῷ ἐνεποίησεν ἡ κόρη, καὶ μὴ εὐρίσκων οὐδὲν τὸ κοινόν, οὐδ' ἡξίου νὰ χαρακτηρίσῃ τοῦτο ὡς ἔρωτα.

"Ἄλλως κορεσθεὶς πως ἐν τοῖς πρώτοις βήμασι τοῦ βίου ἐξ ὕλικῆς ἀπολαύσεως ἡσθάνετο οἰκτὸν τινα πρὸς αἰσθήματα μὴ βάλλοντα εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ πλανώμενα εἰς τοὺς αἰθερίου κόσμους τῆς ἰδανικότητος. Αὐτὰ εἶνε ἄξια ἀνθρώπου ἀπείρου μὴ γνωρίσαντος τὸν κόσμον τὸν πραγματικὸν καὶ πλάττοντος ἴδιον φαντασιώδη καὶ ἀνυπαρκτον. Πρὸς τί τάχα νὰ ἐρωτευθῇ τὴν κόρην τοῦ Καπετὰν Κωσταντῇ; Ἐρωμένην δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ αὐτήν· ἡρυθρία ἐξ αἰσχύνης καὶ μόνον ἐπὶ τῇ ιδέᾳ. — Λοιπὸν; θὰ περιωρίζετο εἰς αἰσθηματολογίας ἀξίας μεираκίου αὐτὸς ὁ ἄσματος τῆς Βενετίας; Ἡ μήπως θὰ τὴν ἐνυμφεύετο; Αὐτὸ ἔλειπε δά!...

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ὠχυροῦτο διὰ τῶν συλλογισμῶν αὐτῶν, τὸ πρὸς τὴν Ζωὴν αἰσθημα ἠῤῥξανε κεκρυμμένον, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἴσως διὰ τοῦ χρόνου ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνον, ὅπως ὅλα τὰ νοσήματα, ὧν δὲν γίνε-ται ἐγκαίρως διάγνωσις.

Γ'.

Δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον ὅτι ἡ Ζωὴ ἐξ ἀρχῆς εὐμενῶς διατεθεῖσα πρὸς τὸν νέον ἔμπορον προσεῖλκυετο ἐτι μᾶλλον διὰ τῆς συχνῆς συναντήσεως καὶ τῆς βαθμιαίας ἐξοικειώσεως. Ὁ Γεώργιος εἶχε πάντα τὰ προσόντα νέου ἄρεστοῦ εἰς γυναικάς, ἐξήσκει δὲ ἰδίᾳ διὰ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ, τοῦ γαλανοῦ καὶ ἀπείρως ἡδέος, διὰ τῆς φωνῆς τῆς ὀλίγον συριστικῆς καὶ ὀξείας, ἀκαταμάχητον θέλητρον ἐπὶ τῶν θυγατέρων τῆς Εὐας. Δὲν ἦτο εὐμορφος, κανονικὴ ἡ μορφή του, ἀλλ' εἶχεν ἔκφρασιν ἐν ταῖς ἰσχυραῖς γραμμαῖς τῆς κατατομῆς καὶ ταῖς συνεχῶς ἀλλασσομέναις πτυχαῖς τῶν παρεῖων καὶ τοῦ μετώπου, ἔκφρασιν ζωηρότητός τινος ἅμα καὶ ἀπογοητεύσεως, ἀμεριμνησίας καὶ πικρίας ἐνταυτῷ. Αἱ ἰσχυραὶ συγκινήσεις καὶ αἱ ἀγρυπνίαι εἶχον ἀποτυπώσῃ ὑπὸ τὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν ἀνεξαλείπτους μελαίνας γραμμάς, αἵτινες προσέθετον περιπάθειάν τινα καὶ αἰσθηματικότητα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν.

Ἡ Ζωὴ ἦτο φύσει ἐπιρρεπὴς πρὸς ῥεμβασμούς καὶ ὄνειροπολήσεις, ἐκ δὲ τῶν φιλτάτων αὐτῇ ἀναγνώσμάτων ἦτο ὁ Ὀδοιπὸρος τοῦ Παναγιώτου Σούτσου. Τὰς ἐρωτικὰς ἐλεγείας τῆς Ραλλοῦς τοσάκις εἶχεν ἀναγνώσῃ, ὥστε πλείστας περικοπὰς ἀπεμνημόνευσε, τὸ δὲ ὄλον φαντασιώδες δρᾶμα ἐξήσκησε μεγίστην ἐπὶ τῆς κόρης ἐπίδρασιν. Ἐπλάσε καὶ αὐτὴ διὰ τῆς φαντασίας ἰδανικόν τινα τύπον ἀνδρός, Ὀδοιπόρον τινὰ τοῦ βίου, πολυπαθῆ, δυστυχῆ, ὃν καθίστα εὐδαίμονα διὰ τῆς ἰδίας ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως ἐξαγνίζουσα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἐν παρβολῇ δὲ πρὸς τὸν τύπον τοῦτον πάντες οἱ νέοι τῆς νήσου ἐφαίνοντο φυσικῷ τῷ λόγῳ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ῥεμβώδους νεανίδος οὐδὲν πλέον ἢ ἄψυχα ἀνδρεῖκελλα. Διὰ τοῦτο δ' ἀντέτασσεν εἰς τὰ φιλοφρονήματα ἢ τὰς εὐγλώττους αὐτῶν ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις τὴν ἀπάθειαν ἐκείνην καὶ ἀγέρωχον ὑψηλοφροσύνην, δι' ὧν προσεκτῆσατο παρ' αὐτοῖς τὸν τίτλον: φαντασμένη. Μόνος ὁ Γεώργιος δὲν ἀφίστατο πολὺ τοῦ προσφιλοῦς τύπου. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτοῦ φυσικῶν πλεονεκτημάτων, ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς νεότητος ἄτακτος ζωὴ καὶ ἡ μετὰ τοῦτο ἐπελθοῦσα μεταμέλεια καὶ τροπὴ πρὸς τὴν ἐργασίαν προσέθετον εἰς αὐτὸν δραματικὴν τινα ἀπόχρωσιν. Οἱ λόγοι αὐτοῦ, ζωηροὶ καὶ εὐφρεῖς μὲν, ἀλλὰ δὲν εἶχόν τι τὸ ὑπερέχον καὶ ὑψηλὸν ἐν ταῖς ιδέαις καὶ ἐν τῇ ἐξαγγελίᾳ: περιστρέφοντο εἰς κοινὰ καὶ πραγματικά. Τίς οἶδεν ὅμως ὅποιοι λόγοι θὰ ἐξήρχοντο τοῦ στόματος αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἰσχυροῦ αἰσθήματος! Οὕτως ἐν ἀπαθείᾳ δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐμπνευσθῇ καὶ νὰ ἐξαγγείλῃ μονολόγους κατὰ τὸ ὕφος τοῦ Ὀδοιπόρου.

Καὶ κατὰ μικρὸν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς φαντασίας καὶ ὁ ὑπὸ τῆς πραγματικότητος πλασθεὶς ἐταυτίζοντο ἐν τῷ λογισμῷ τῆς νεάνιδος καὶ ἡ μορφή τοῦ Γεωργίου ἐπλήρου τοῦς ῥεμβασμοὺς αὐτῆς. Ὁ ἔρωσ δ' αὐτῆς καὶ ὡς πρῶτος ἔρωσ νεαρῆς παρθενικῆς καρδίας καὶ ὡς γεννηθεὶς οὕτω διὰ τῆς μετουσιώσεως ὁνείρων καὶ ῥεμβασμῶν, ἦτο ἐν ἀρχῇ αἰσθημα πλῆρες αὐταπαρνησίας, ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ ἀξιώσεων.

Ἡγάπα! τοῦτο καὶ μόνον ἤρκει. Ἡξιοῦτο λοιπὸν νὰ αἰσθανθῇ καὶ αὕτη τῆς ἀγάπης τὰς συγκινήσεις! Μήπως δὲν τῇ ἐφαίνετο γλυκύτερον τῶν ἀνθῶν τὸ ἄρωμα, ὅσakis ἀνέπνεεν αὐτὸ ἐν τῷ ἐξώστῃ φέρουσα τὸν λογισμὸν εἰς ἐκείνον! Μήπως οἱ ἀστέρες δὲν ἔλαμπον τηλαυγέστεροι κατὰ τὰς νύκτας, καθ' ὅς ἡγρύπνει παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἡγρύπνει ἐπίσης! Μήπως τοῦ Αἰγαίου ἡ αὔρα δὲν προσέπνεε μᾶλλον δροσερὰ ἐπὶ τὰ κλειστὰ αὐτῆς βλέφαρα, πρὸ τῶν ὁποίων κατωπτρίζετο ἐν ἐκστάσει, τὴν ἐργασίαν καταλιποῦσα, τὴν μορφήν ἐκείνου! Μήπως δὲν ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἐκείνου ἡδονικῶς ἅμα καὶ ἀλγεινῶς συνεσφιγμένην τὴν καρδίαν! Μήπως τὰς νύκτας πολλάκις ἄνευ λόγου δὲν ἐξωγχοῦτο τὸ στῆθος αὐτῆς ἐκ στεναγμῶν, δὲν διετέλει ἐν ἀναιτίῳ θλίψει, δὲν κατέβρεχε τὸ προσκεφάλαιον διὰ θερμῶν, γλυκυτάτων δακρῶν!

Τί ἐπὶ πλέον ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ; Ἀνταπόκρισιν εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῆς; Οὐδ' ἐτόλμα κἄν νὰ συλλάβῃ ἐν νῷ τοιαύτην παράτολμον ιδέαν. Τίς; ὁ Γεώργιος ὁ ἐν πλούτῳ τρυφήσας, ὁ ἐν μέσῳ τῶν περικαλλῶν ἰταλίδων βιώσας, θὰ κατεδέχετο ποτε νὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα πρὸς αὐτὴν τὴν πενιχρὰν ἐπαρχιώτιδα; Τόσον ὑψηλὰ ἔθετεν αὐτόν, ὥστε σχεδὸν θὰ τὸν ἐνόμιζεν ἐκπίπτοντα τῆς ἐκτιμήσεως, ἥς τὸν ἤξιον, ἂν ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἡδύνατο νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην του.

Καὶ τί ἔπραττε χάριν αὐτοῦ ὅπως καταστῇ ἀξία τοιαύτης τινὸς ἀποδόσεως, ἔστω καὶ ἐξ ὀφειλῆς; Ὅτι τὸν ἡγάπα; Καὶ τίς γυνὴ δὲν θὰ τὸν ἡγάπα; Ἀλλῶς τὸν ἡγάπα δι' ἑαυτὴν καὶ οὐδὲν ἐκεῖνος ἐκέρδαιεν ἐκ τῆς ἀγάπης ταύτης. Ἰσως μάλιστα, ἂν ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξίν της, θὰ δυσσηνασχέτει ἀπαξιῶν νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸ θρασὺ αὐτὸ αἰσθημα.

Ἡ κόρη ἐν τῇ κλίσει ἣν εἶχε νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ὑπὸ δραματικὴν ἔποψιν, πολλάκις ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις αὐτῆς ἐπλαττε φαντασιώδεις τινὰς περιστάσεις, δι' ὧν ἐξεδήλου ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει τὴν πρὸς τὸν Γεώργιον ἀγάπην αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐχὶ ἀξιοῦσα νὰ τύχῃ ἀποδόσεως, ἀλλὰ μόνον ν' ἀνγνωρισθῇ ὑπ' ἐκείνου ὅτι τὸν ἡγάπα, ὅσον ἄλλη γυνὴ δὲν τον ἡγάπησεν, ὅτι ὑπολειπομένη ὡς πρὸς πᾶν ἄλλο,

διὰ τῆς ἀγάπης ὅμως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἐδικαιοῦτο ν' ἀνέλθῃ μέχρις αὐτοῦ. Καὶ τὸν ἐφαντάσθη πάσχοντα ἐκ μεταδοτικῆς νόσου ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ πάντων καὶ ἑαυτὴν μόνην παρὰ τὸ πλευρόν του. Τί θὰ ἔλεγεν ὅταν ἐν ἀναρρώσει ἀνοίγων τὰ βλέφαρα ἐβλεπεν αὐτὴν ἐκεῖ; Μετὰ πόσης συμπαθείας θὰ ἐσφιγγε τὴν χεῖρα αὐτῆς διὰ τῶν ἰσχνῶν δακτύλων του, πῶς θὰ τῇ προσεμεῖδία διὰ τῶν λευκῶν χειλέων!... Ἀλλοτε ἐπλαττεν εἰκόνα, καθ' ἣν ἐκεῖνος προσεβάλλετο ὑπὸ μαχαίρας δολοφόνου. Αὕτη παρενέβαλλεν αἰφνης τὸ ἴδιον σῶμα καὶ ἐδέχετο τὴν πληγὴν ἀντ' ἐκείνου. Τί θὰ ἔλεγε τότε αὐτός, βλέπων τὴν θυσίαν;...

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ζωὴ ἀπέκρυπτεν ἐπιμελῶς τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτῆς καὶ ἀπὸ τῶν γονέων ἔτι. Πρὸς τὸν πατέρα οὐδέ θὰ ἐτόλμα ποτὲ ν' ἀνακαλύψῃ τί τῇ ἐνέπνεεν ὁ νέος ἔμπορος, περὶ οὗ ἤκουσεν αὐτὸν ἀποφαινόμενον δυσμενέστατα ἐν ἐπανειλημμέναις περιστάσεσι· πρὸς δὲ τὴν μητέρα ἐδείλια, ἐδίσταζε, δὲν ἠσθάνετο ἔτι τὴν ἀνάγκην. Αἱ ἐρωτευμέναι κόραι ῥίπτονται συνήθως εἰς τὸν μητρικὸν κόλπον ἐξομολογούμεναι τὰ μυστικὰ των μόνον ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἔχουσι χρεῖαν παρκαμυθίας καὶ ἐνθαρρύνσεως. Ἡ νεάνις διετέλει ἔτι ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ ἔρωτος ὑποστάσει, τῇ ἀρίστῃ πασῶν, καθ' ἣν αὐτάρκης οὗτος οὐδενὸς ἐξωθεν ἔχει ἀνάγκην, οὐδὲ τῆς ἐλπίδος ἔτι.

Ἀλλὰ πῶς κατῴρθου νὰ ὑποκρίνηται πλήρη ἀδιαφορίαν καὶ πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτοῦ τοῦ ἀγαπωμένου; Μυστικὴ τις, ἀκατάληπτος δύναμις ἐθωράκιζεν αὐτὴν, ἐφ' ὅσον διέμενε πλησίον ἐκείνου. Ἐλησημονεῖτο ἐντελῶς, δὲν εἶχε συναίσθησιν τοῦ ἰδίου ἔρωτος, ἀπεξενούτο διὰ τῆς προσεγγίσεως. Ἐκ τῶν προτέρων ἔτρεμεν ἐκ φόβου μὴ προδοθῇ ἐκάστοτε, ἀλλ' αἰφνης ἐστερεοῦτο ἐν τῇ ἀπαθείᾳ, καθίστατο τόσῳ φύσει ἀδιάφορος, ὥστε δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ὑποκρίνηται κἄν καὶ νὰ προσέχῃ ἑαυτήν.

Τίς εἶνε ἡ δύναμις αὕτη τῆς ψυχῆς καὶ πόθεν πηγάζει; Ἀγνοῶ, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν πάσῃ ψυχῇ ἀγαπῶσα ὡς ἡ νέα κόρη ἡγάπα, καὶ διὰ ταύτης φρουρούμενα τηροῦνται ἐπὶ μακρὸν κρυπτὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς καρδίας τὰ αἰσθήματα καὶ ἀπὸ τῶν βεβήλων καὶ ἀπ' ἐκείνου ἔτι ὅστις τὰ ἐμπνέει.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Δὲν εἶνε πάντοτε καλὸν νὰ λέγῃ τις ὅτι ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ μὴ ἔχῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του παρὰ μόνον ὅτι δύναται νὰ εἴπῃ.